

Dumnezeu vs. Satana

Andrei Ciobanu și Ionuț Rusu

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Editori: Vidrașcu și fiii

Redactor: Păunița Ana

Tehnoredactare și prepress: Anca Suci

Coperta: Alexandru-Marian Melinte: <http://alexandru.design/>

&

Sorin-Constantin Apăvăloae

Ilustrații: Andrei Dragostin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIOBANU, ANDREI

Dumnezeu vs. Satana. Vacanță în România / Andrei Ciobanu,

Ionuț Rusu. - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6657-4

I. Rusu, Ionuț

821.135.1.

Andrei Ciobanu
Ionuț Rusu

Dumnezeu vs. Satana

Vacanță în România

LITERA

București
2020

CAPITOLUL 1

Au trecut aproape cinci ani de când Dumnezeu s-a decis să renoveze Raiul și să-l modernizeze în concordanță cu vremurile actuale. Modernizarea nu a fost gata în șapte zile, precum facerea Pământului, ci a durat mai mult. Pentru câteva luni, locatarii Raiului au fost nevoiți să suporte un zgomot de care au descoperit că nu scapi nici mort: cântecul bormașinilor. Dar Raiul chiar avea nevoie de o restaurare. Și pe bună dreptate, până la urmă: era totuși anormal ca toate clădirile alea șmechere de pe Pământ, de la Google sau Facebook, de exemplu, să arate mai bine decât Grădina Domnului. Când au auzit de ideea asta, mulți sfinți mai în vârstă au strâmbat din nas și nu au fost de acord:

– Ce ne trebuie nouă, Doamne, toate tehnologiile astea noi? Am trăit fericiți până acum și fără ele, i-au spus. Păi astea-s lucrătura Diavolului. Pe vremea noastră totul mergea șnur: trăiau bărbat cu femeie în casă, părinții decideau cu cine fac nuntă copiii, dacă făceai sex înainte de căsătorie, ardeai pe rug... Vezi? Numai chestii bune, lumea liniștită. De ce să schimbăm ceva care a mers bine atâtea mii de ani?

Dar, în ciuda argumentelor extrem de solide, să recunoaștem, aceștia nu au reușit nicidecum să-l convingă pe Dumnezeu să renunțe la ceea ce și-a propus. Lui i se părea că imaginea aia pe care o avea Raiul, cu câmpiile de un verde

nemărginit, continuate de un cer albastru electrizant și niște nori pufoși de zici că îi murase cineva în Cocolino, era deja învechită, mai ales că se afla pe toate calculatoarele cu Windows din toată lumea, de câteva decenii. Plus că Bill Gates era bănuț de implicare în toată tărașenia cu virusul și 5G-ul, încât Dumnezeu nu voia să se mai asocieze cu el.

Până la urmă s-a dovedit că decizia lui Dumnezeu a fost una extrem de bună (bine, nici nu prea avea cum să ia decizii greșite, fiindcă e totuși Dumnezeu) căci noul sediu al Raiului arată extraordinar. E o clădire imensă, din sticlă, cu geamurile poleite cu aur, perdele mari imprimare cu zeci de cruciulițe luminate în toate culorile, o turlă cu un clopot enorm, din platină, din care se aud colinde cântate de Andra. Scările din fața ușii de la intrare sunt dintr-o marmură albă strălucitoare și se înalță impunătoare spre o ușă luminată de un curcubeu 3D. În stânga și în dreapta lor sunt petunii, panseluțe și lalele care se încovoie unele spre altele mai ceva ca partidele politice din România, creând o imagine de vis pentru oricine ajunge acolo. Sus pe clădire, între sute de nori care dansează răzleț în bătaia vântului, se vede cum scrie mare Regia Atotștiutoare a Infinitului sau, pe scurt, RAI. Chiar și-așa, în ciuda măreției și a splendorii acestui templu, mai erau unii sfinți care șușoteau pe la colțuri spunând că „nu mai e nici Paradisul ce-a fost odată” și că „s-a stricat Raiul”. Dacă nici în Rai nu poți să mulțumești pe toată lumea, ce pretenții să mai avem noi, pe Pământ?

Puțin mai jos de intrarea principală a Edenului, e parcare membrilor și faimoasa Poartă a Raiului. Acolo se află o barieră roșie și o cașcarabetă mai mică decât șansele României să se califice la Mondiale, iar înăuntru se zărește un paznic.

Sfântul Petru poartă o uniformă neagră, de pe care-ți sare din prima în ochi numele firmei, scris mare pe piept și pe

spate: BGS – Brigada Gardienilor Supremi. O șapcă veche îi acoperă pletele albe, barba îi atârnă neîngrijită peste un rozariu, iar la brâul vestei are un pistol cu șocuri electrice, un spray paralizant, o stație audio și un baston din cauciuc, pentru că nu se știe niciodată peste cine dai la intrarea în Rai și trebuie să fii pregătit pentru orice situație.

La un moment dat, se apropie un Audi A4 negru, din 2013, îngrijit și curat, care încetinește atunci când ajunge la barieră. Sfântul Petru se curăță de rămășițele cojilor de semințe care i se așezaseră încăpățanate pe cămașă, iar cu un salut milităresc îl întâmpină pe șofer:

– Să trăiți, domnul Luca! Foarte buni covrigii ăia de mi i-ați dat ieri, sărut mâna! Toată stima!

Luca îl privește încântat din mașină, în timp ce aparatul îi scanează cartela.

– Păi noi îi facem bio, Petrică, nu ca osânditul ăla de Paul, care folosește făină din Iad, din aia contrafăcută, îi răspunde el mulțumit de ce a auzit.

Cei doi rād, iar Luca demarează în trombă, intrând în parcare. Sf. Petru mai apucă o sămânță din buzunar și o aruncă între dinți. O altă mașină, de data aceasta un Passat elegant din 2018, se apropie de barieră, oprind lângă paznic. Acesta îl recunoaște imediat pe șoferul care pare că nu-și găsește cartela de intrare:

– Ooo, domnul Ioan... Se pare că iar ați uitat carteluța acasă, îi spune portarul cu o voce superioară.

– Da, așa cred, m-am grăbit rău în dimineața asta și probabil de-aia, răspunde șoferul vizibil rușinat. Dacă ai putea tu să-mi deschizi...

– Eu vă deschid, doar nu m-oi certa cu dumneavoastră acum, dar mă gândeam că poate vă prind și eu puțin la o vorbă

zilele astea, două minutele, nu mai mult, îi zice Petru pe un ton lingușitor.

– Ce s-a întâmplat, Petrică? îl întreabă Ioan, neimpresionat.

– Aa, nu, nu s-a întâmplat nimic. Doar că am și eu un finuț și mă gândeam așa... cam cât luați pe-un botez? Așa ca pentru mine, mă refer...

– Nu știi, Petrică, să vedem dacă am timp. Hai, deschide poarta, că am întârziat deja și am o grămadă de chestii azi...

– Bine, bine, vă las, că de-atâta treabă nu vă mai vedeți capul, spune Sfântul Petru, chinuindu-se din răspuțeri să nu rădă la propria glumă ce i se pare genială, în timp ce îi deschide bariera.

Ioan își dă ochii peste cap și pleacă spre parcare, iar imediat în urma lui apare un Logan alb, cu urme de rugină pe el și cu pană pe una dintre roțile din spate, oprind parcă din neputință fix în dreptul lui Petru.

– Bună ziua! Unde mergeți? întreabă portarul, arogant.

– Bună ziua! Vreau și eu să intru în Rai, răspunde omul din spatele volanului.

E un domn de vreo 50 de ani, ușor grizonant, cu o cămașă bleu cu mânecile suflecate, care-i mai ascunde burta. Are un ceas ieftin la mână, a cărui curea este aproape acoperită de păr și, emoționat, își tot aranjează ochelarii la ochi.

– Normal că vrei în Rai, toată lumea vrea. Dar ce treabă ai aici?

– Păi m-au trimis de la judecată, răspunde el derutat.

– Cine te-a trimis?

– Ăă... nu știu, șeful dumneavoastră, cred.

Petru pufnește și își lasă mâna pe mânerul bastonului de cauciuc. Face o pauză înainte să vorbească, de parcă-și caută cuvintele.

– Șeful meu, auzi la el! Dar ce, bă, decide șeful care intră și care iese? Singurul șef de-aici, de la barieră, sunt eu. Ai cartelă?

– Nu...

– N-ai cartelă, nu intri! Simplu ca „Tatăl nostru“!

– Da, dar știți... eu am murit și am ajuns direct aici, nu am știut că îmi trebuie...

– Dă-mi un buletin, îi taie Petru replica.

– Păi... nu-l am la mine...

– Nu-l ai la tine. Nu-mi vine să cred că sunteți din ăștia care vă lăsați actele acasă când muriți. Păi și cum știu eu că nu ești infractor? Cum știu eu că nu ai venit aici să pui o bombă, de exemplu?

– Ce bombă, domnule, nu vin doar oamenii buni aici?

– Oamenii buni, până la barieră. De-aici încolo, doar ăia excelenți. Păi tu crezi că eu sunt de decor aici? Tu știi câți am fost noi pe un loc pentru postul ăsta? Știi?

– Nu... răspunde șoferul derutat.

– Păi nici n-ai cum să știi, dar îți spun eu. Când am ieșit din facultatea de paznici supremi, eram doisprezece pe-un loc, băi ștrudel! Știi câți au vrut să ia postul ăsta? Zi, mă, știi?

– Nu știu...

– Păi nici n-ai cum să știi, dar îți spun eu. L-a vrut Pavel, l-a vrut Toma... bine, Toma nici nu credea că e așa important jobul ăsta la început, dar i-am explicat eu. Unde mai pui că au încercat și 35 din ăia 40 de mucenici. Luptă mare pe post. Matei a-ncercat cu șpagă, cu chestii din astea, dar tot competența își spune cuvântul.

– Eu vă cred, dar mie așa mi s-a zis, încercă șoferul să se scuze. Mi-au spus să vin aici și să intru în...

– Înțelegi că aici nu intră oricine, care cum vrea, așa fără acte, fără un buletin, fără nimic. E totuși Poarta Raiului, nu casa *Puterea dragostei*.

În timp ce Petru își ține speech-ul la fel de absorbit precum Arafat în pandemie, în spatele Loganului apare un Maybach negru imens, cu dungi maronii pe părți și cu folii fumurii pe geamuri. Portarul se oprește dintr-odată și se duce într-o clipită la bolid. Geamul din dreapta se lasă impunător în jos, iar din mașină se aude „Căci unul este Dumnezeu“, dată la maximum. Pe bancheta din spate, stă Iisus, îmbrăcat într-un costum albastru superb, cu dungi albe verticale, în stil italian, cu butoni din platină, ținând în mână un trabuc pe jumătate consumat. Petru se înmoaie din cap până în picioare.

– Păi ce facem, Petrică, eu pe unde intru? îl întreabă Fiul zâmbind.

– Ooo, să trăiască bossul mare! Păi pentru dumneavoastră se face loc, nu-i problemă. Dăm și piatra de la intrare la o parte, dacă trebuie, răspunde Petru, încercând o glumă. Știam că ați fost mai devreme, dar ați plecat. Chiar nu mă așteptam la o a doua venire.

– Am fost doar până aici, la Pâine și Pește, să iau prânzul. Hai, iar mă lași să aștept trei zile?

– Nu, păcatele mele! zice Petru, făcându-i semn să intre în parcare pe contrasens.

Iisus îl salută fluturând din mână și pleacă lăsând în urma lui un nor negru de fum. Petru privește în zare, mulțumit de cum a rezolvat problema.

– Domnule, se poate așa ceva? Păi eu stau aici de jumătate de oră și dânsului i-ați deschis bariera fără nici un act, fără nici o cartelă, nimic?

– Eee... el e fiul șefului, e altă treabă acolo. A crescut greu, săracul, numai el știe prin ce-a trecut, atâta să fac și eu pentru el...

– Păi cum, domnule, nici aici nu se merge pe egalitate? Și aici e tot pe nepotisme? E totuși Raiul!

– Păi, băi față de ștevie... băiatul de dinainte a murit pentru păcatele omenirii. Tu ai murit că nu te-ai uitat în stânga. Hai, la subteran cu tine, dă-i drumul de-aici că m-apucă spumele.

Loganul face cale întoarsă și pleacă. Petru își mai scoate un pumn de semințe din buzunar și începe să mănânce, fredonând „Căci unul este Dumnezeu“.

Sfântul Petru era foarte dedicat meseriei de portar la Poarta Raiului. Legenda spune că într-o zi Dumnezeu și-a uitat tableta la birou și s-a întors după ea, dar Petrică nu l-a lăsat să intre fiindcă era duminică și trebuia să se odihnească.

CAPITOLUL 2

Clădirea Raiului arată într-un mare fel. Dacă faci totul bine în viață, poate că într-o zi o să o vezi pe viu. Bine, nu pe viu, înțelegi tu. Dacă nu, măcar ar trebui să știi că Dumnezeu a avut grijă să pună în ea cam tot ce și-ar putea dori un om, ca toți cei care ajung acolo să-și petreacă eternitatea într-o fericire fără margini. La etajul 1 se găsește Cantina Sfântă, locul unde poți să mănânci absolut tot ce vrei fără să te îngrași. Ba mai mult, în Happy Hours, între 12.00 și 15.00, toate kaloriile pe care le mănânci, de fapt, le arzi, ca să nu-ți mai faci griji niciodată în legătură cu dietele. Deasupra acesteia se afla Camera „Vacanța Definitivă“, un loc foarte frecventat de oaspeții Raiului. Acolo treaba e simplă: înainte să intri pe ușă îți setezi destinația dorită, numărul nopților pe care vrei să le petreci acolo la un resort de cinci stele și, bineînțeles, persoana cu care îți dorești să-ți petreci concediul. Ei, sigur, există și opțiunea pentru români la care orice destinație introduci, ajungi tot la bulgari la *all inclusive*. La următoarele etaje se află birourile de servicii pentru clienți: avem biroul Bătrânici din Germania, locul în care te duci să-ți cumperi mașini ultima fiță la preț de Opel Astra din 2001, apoi găsim Vile de Veci Imob, locul în care trebuie să mergi atunci când intri în Rai, iar statul îți oferă un apartament gratis cu două locuri de parcare, în centru, într-un bloc fără administratoare și cu lift

care nu se strică niciodată. Lângă aceasta se poate observa Banca Sfântă, un loc foarte apreciat de rezidenți. Acolo trebuie doar să completezi un formular de două pagini prin care îți face banca rată la tine și te plătește în fiecare lună, dar cu o dobândă mai mică decât percepe ei pe Pământ, căci noi, în Rai, avem bun-simț. Poți și să-i refuzi dacă vin fără dosar cu șină.

Mai departe vedem Mallul Mântuirii Neamului, unde toate magazinele sunt la reducere, dar reducere pe bune, nu ca pe Pământ. Dacă pe ușă scrie „Reducere“, păi sunt toate hainele reduse, nu doar șosetele și o haină care nu mai e la modă de două sezoane. Aici poți să aplici și pentru programele Balenciaga pentru toți, Primul Gucci sau RABLA pentru valoare, unde te duci și dai hainele tale vechi și primești unele de firmă în schimb. Mai există și o sală de pariuri sportive unde pui bilete de 1 leu și câștigi miliarde pentru că îți intră mereu și ultimul meci, ăla care te scoate de obicei. Mai departe avem Sf. ȘteFAN Curier pe partea stângă, unde livratorii îți spun ora exactă la care ajung la tine și îți găsesc adresa fără să te sune, pe partea dreaptă se vede SKY, firma de telefonie mobilă care îți oferă credit infinit și I-phone 5 000 la cel mai bun preț de pe piață, iar aripa serviciilor se termină cu un service auto care e mereu închis, pentru că în Rai mașinile nu se strică niciodată.

Deasupra, la etajele superioare, să află poziționată aripa de Relaxare: o sală de forță unde dacă lucrezi un minut cu o ganteră de 1kg, te faci ca Dorian Popa, salonul Epilarea Eternă în care fiecare ședință de epilare nu numai că nu doare deloc, dar ai și un orgasm la final. Mai avem un SPA imens unde chiar dacă nu ești *influencer*, tot ce trebuie să faci ca să intri și să ai totul gratis este să dai un TAG locației pe Instagram. Mai avem un club în care auzi doar muzica ta preferată și, dacă te